

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

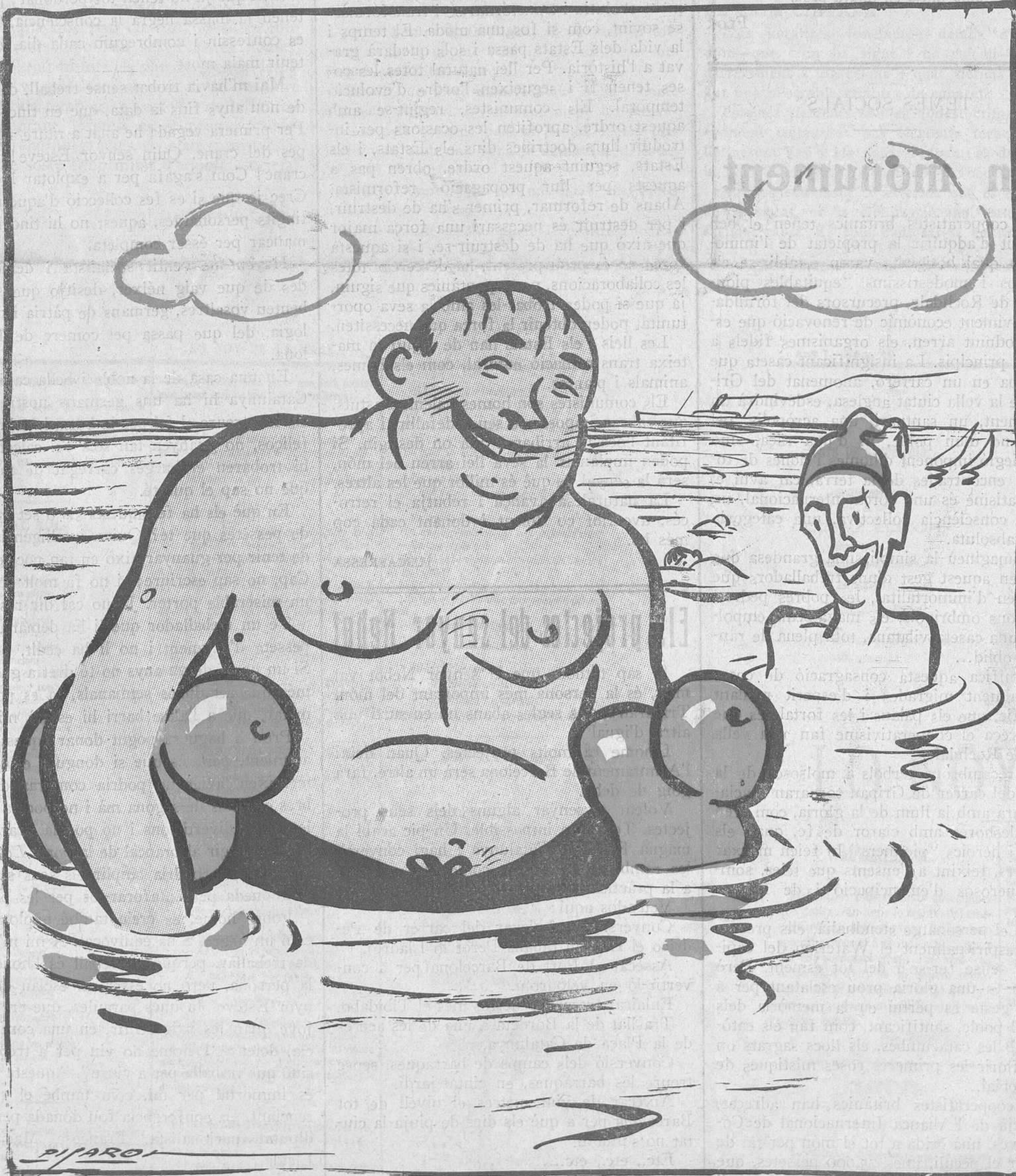
ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

EL RECTOR ES BANYA

— Un bany a l'any, va bé; però massa netedat seria perjudicial a l'ànima.

Els misteris de Barcelona

Ja hi som! Ja està! Tenim a Barcelona, i potser a tot el Principat de Catalunya i fins als llocs veïns on arriba *La Vanguardia*, una nova qüestió apassionant que divideix la gent en dos partits, i promou discussions i baralles, i desavinences de família i tot.

Es el misteriós, el misteriosíssim fet del Passatge d'Escudellers. Dolors Bernabeu es suïcida, o la *suïcidaren*, que deia aquell? Hi ha un partit que proclama el suïcidi com article de fe. I hi ha, davant per davant, l'altre partit, que proclama l'assassinat de la mateixa manera.

Assassinat? Suïcidi amb homicidi per torna? Feia anys que les porteres i les marmanyeres dels mercats no havien tingut tanta de feina. Diu que fins es tornen a formar rotllos a la Plaça Reial, com en temps de la gran guerra del món.

Els *suïcidistes* i els *assassinatistes* tenen unes polèmiques enceses. Comença a haver-hi acusacions mútues, odis i ressentiments personals. Entre els periodistes i repòrters. la qüestió està que crema. El redactor judicial de *La Vanguardia*, per enze, ha quedat fora de combat, i fins li han dit, en lletres de motllo, que porta *uns pantalons blancs*. L'acusació és greu; però segons l'interessat es tracta d'una calúmnia.

Estem, doncs, en una lluita com la de *nyerros* i *cadells*. L'única aventatge d'aquesta lluita, a hores d'ara, és que no és política. Si la política s'hi barregés, estariem perduts.

Suïcidada o assassinada, la pobra noia de setze anys és al clot. Un capítol més a la novel·la *Els misteris de Barcelona*, que per cert reedita ara un impressor espavilat. No hi podria anar com a apèndix la narració de la mort misteriosa del Passatge d'Escudellers? L'explicació d'aquesta feta tràgica, amb retrats i dibuixos, es vendria, en aquesta fi d'estiu, com el pa beneït. Suposem que molt aviat hi haurà fullets pels quioscos.

FULMEN

La post-victòria

S'ha dit diverses vegades en els últims mesos, per llavis francesos i per llavis espanyols, tan autoritzats els uns com els altres, que la qüestió del Marroc quedaria enllestida molt aviat amb uns cops energics d'ofensiva combinada.

Això s'ha dit, i ningú dels que ho han dit se n'ha desdit.

Però hi ha gent que no hi veu més enllà del nas, i ha cregut que certs articles publicats fa pocs dies per alguns diaris francesos signifiquen una rectificació d'aquests optimismes. Per què? Perquè els tals articles diuen que ja està massa avançada l'estació per a enllestir enguany.

Entenem-nos! Ací hi ha una confusió. I nosaltres anem a desfer-la. Enguany hi haurà al Marroc la definitiva victòria franco-espanyola, que deixarà a Abd-el-Krim desprestigiada. D'això ningú no pot dubtar-ne. Tal dit, tal fet.

Ara, és clar que després de la victòria definitiva, que resoldrà el problema, quedarà una mica ròssec, el caliu del foc, sobretot per la part de la muntanya, on probablement es refugiarà Abd-el-Krim quan vegi que vagin mal dades per a ell. Aquest caliu encara donarà una miqueta de feina durant algún temps. Serà, com si diguéssim, el temps de la post-victòria. Ens sembla, que això, amics, queda més clar que l'aigua.

COSES DE CASA

Sembla s'està acabant el gran pesombre de la guerra del Rif; els generals francesos asseguren que toca ja al seu fi la fama que frueix entre les càbiles el coixet Abd-el-Krim. També el govern d'Espanya és optimista, segons el seu cap diu; i pensa té d'eixir-ne la derrota completa dels musulms, d'aquesta gran acció mancomunada que comença a reeixir entre les nostres tropes aguerrides, que ja havem reunit, i les forces triades que hi té França, que puguen uns quants mils. Si ara no s'alcança una victòria, un triomf definitiu, serà qüestió d'arreconar la Bíblia i comprar tot seguit el Koran, car serà cosa palpable que Déu vol protegir als més endiablats fills de Mahoma, al ple del segle vint!

El nou partit que ha de salvar Espanya, el P. U. P. anomenat, i té de substituir al Directori, bon punt se n'anirà a reposar de tantes amargures com dona el governar, ha entrat en una fassa curiosa de gran activitat, organitzant casinos de districte i comitès locals, i fins juntes de barri molt nombroses de veïns ben triats, per tal de tenir homes quan comencin d'un plegat a actuar. Homes pel Parlament i pels alts càrrecs, senadors, diputats, governadors civils, i si cal, bisbes; directors generals, regidors escollits i bons alcaldes; excel·lents delegats governatius, en fi, tot un exercit de ciutadans cabdals i uns centenars de Jovents Patriòtics per a què el foc sagrat del patriotisme mai pugui apagar-se; com qui digués, vestals: però unes vestals a la moderna, de braç fort i seny clar. Si tan nobles ideals també fracassen, que no ho voldria pas, a Espanya haurem perdut ben bé la brúixola, i qui sap, ai! qui sap si encara tornaran els vells polítics que havem foragitat!

Que els francesos fa segles que ens adoren, cosa és que sap tothom; no cal pas que la Història ens ho remembri: som com germans, i prou. Es cert que de vegades hem fet pinyes, però tan se val, això. També els germans de veres s'apunyeguen i després, passa tot, sense guardar-se gota de rancúnia i abraçant-se de nou. Que els francesos ens volen, ho demostra el que fan un esforç

per dur la tan somniada i perseguida pau al feréstec Marroc. Quan no restin dos moros a Alhucemes i els aduads sien pols i poguem entornar-nos cap a casa, donant un impuls gros al Comerç, a la Indústria, a la Cultura, i sense dilació a mare Agricultura que les veces ens dona abans que tot, haurem de fer a França una abraçada per l'ajuda que ens doni; però si és que l'ajuda ens surt careta, amb mitja en tindrà prou.

FLOK

TEMES SOCIALS

Un monument

Els cooperatistes britànics tenen el bell dipòsit d'adquirir la propietat de l'immo-ble, en qual botigueta varen establir-se els famosos i modestíssims "equitables pioners", de Rochdale, precursors del formidable moviment econòmic de renovació que estan produint arreu, els organismes fidels a aquells principis. La insignificant caseta que es troba en un carreró, anomenat del Gripau, de la vella ciutat anglesa, esdevindrà un monument, un santuari, una acrópolis, pel voler, no d'un poble, ni d'una raça, sinó d'una legió imponent d'homes i dones de totes les encontrades de la terra, car avui el cooperatisme és una força internacional, un fet de consciència col·lectiva, una categoria moral absoluta.

Us imagineu la simplíssima grandesa que hi ha en aquest gest d'uns treballadors que ungeixen d'immortalitat, les pobres pedres, els recons ombrívols, els magatzems empolsats d'una caseta vilatana, tota plena de rancior i oblid...

Magnífica aquesta consagració de coses materialment migrades i d'esperit rutilant i prolífic, que els palaus i les fortaleses que avui dreça el cooperativisme fan a la vella mare de Rochdale.

Els recambrons tèrbols i molsosos de la caseta del carrer de Gripau tornaran a aclarir-se ara amb la llum de la glòria, com eren clars aleshores amb claror de fe, quan els tristos i heroics "pioners" hi feien marxar els telers, teixint a l'ensens que teles, somnis generosos d'emancipació i de fraternitat...

Com el personatge stendhallià, ells presentien espiritualment el Waterloo del capitalisme sense fer-se'n del tot esment. Però aqueixa és una glòria prou esclatant per a què la gesta es pertuï en la memòria dels fills del poble, santificant, com fan els catòlics amb les catacumbes, els llocs sagrats on varen florir les primeres roses místiques de la fe social...

Els cooperatistes britànics han adreçat, pel mitjà de l'Aliança Internacional de Cooperatives, una crida a tot el món per tal de recaptar el peculí, unes 75.000 pessetes, que cal per acomplir la noble empresa.

Catalunya dirà, present! quan se l'anomeni i posarà el cor i la pensa ben enlaire per a saludar dignament la dolça evocació.

Perquè el nostre poble no ha perdut encara, a desgrat d'infortunis transitoris, l'egregia habitud d'esguardar els cims i els horitzons assolellats, ni la seva fe en copsar algun dia tota la sacra virtut de realització que hi ha en les pallides guspises de l'ideal llunyívol...

I una d'aquestes llums que ens acarona ara, i ens aconhorta i enforteix, l'encengueren, fa uns vuitanta anys, tímidament, quatre teixidors paupèrrims de Rochdale.

GLICINI

Obrint pas

Arreu els comunistes escampen la seva propaganda, donant-los-hi uns resultats satisfactoris. El seu ideal és esgavellar primer la societat, per a després reformar-la i establir un nou ambient on tothom pugui respirar el mateix aire, i aprengui la manera de respirar-ne més. Els comunistes cerquen les oportunitats per exterioritzar-se de Rússia i introduir-se allà on els seus plans tinguin un forjament pràctic i satisfactori.

Els disturbis de la Xina, dels Balcans, l'ofensiva rifenya i les ruptures diplomàtiques entre els Estats, no són altra cosa que oportunitats, per introduir les doctrines comunistes. Tots aquests daltabaixos mundials que, segons les acusacions, són provocats pels comunistes, aquestes suposicions fa que per evolució natural ha de destruir-se ço format temps ha i procedir a la reconstrucció d'una nova estructura per ésser adequat al temps, resultant així sens fonament aquestes suposicions.

El règim estatal ha de seguir el moviment evolutiu i transtornar-se i transformar-se sovint, com si fos una moda. El temps i la vida dels Estats passa i sols quedarà gravat a l'història. Per llei natural totes les coses tenen fi i segueixen l'ordre d'evolució temporal. Els comunistes, regint-se amb aquest ordre, aprofiten les ocasions per introduir llurs doctrines dins els Estats, i els Estats, seguint aquest ordre, obren pas a aquests per llur propagació reformista. Abans de reformar, primer s'ha de destruir, i per destruir és necessari una força major que això que ha de destruir-se, i si aquesta força no és prou protent, ha de cercar totes les col·laboracions, per espontànies que siguin, ja que si poden trobar-les amb la seva oportunitat poden obtenir la força que necessiten.

Les lleis i els Estats han de seguir la mateixa transformació natural, com els homes, animals i plantes.

Els comunistes són homes valents i astuts, que sabran imposar-se sense defallir, i aprofitant l'ocasió arribaran allà on desitgin. Si poden implantar la seva llei arreu del món, serà la senyal de què és millor que les altres.

La naturalesa avança i rebutja el retrocés, avorint ço dolent i donant cada cop més bo.

JUSCAFRESSA

Els projectes del senyor Nebot

Ja sap tothom que el senyor Nebot val molt, és la persona més important del món. Trigaran molts segles abans no en surti una altra d'igual.

L'home té molts projectes. Quan deixi l'Ajuntament de Barcelona serà un altre, farà goig de debò.

Volem ressenyar alguns dels seus projectes. Tot, fóra impossible. Un pic acaï la magna Plaça de Catalunya i hagi convertit les rambles en bulevard, començarà a posar a la pràctica aquests projectes.

Ven's-los aquí:

Conversió en bulevard del carrer de Perdró el Ladrón (abans Perot lo Lladre).

Assecar el Port de Barcelona per a convertir-lo en velòdrom.

Enlair trescents metres més el Tibidabo. Trasllat de la Bordeta a una de les aceres de la Plaça de Catalunya.

Conversió dels camps de barraques, sense treure les barraques, en ciutat-jardí.

Aixecar de vint metres el nivell de tot Barcelona per a què els dies de pluja la ciutat no s'inundi.

Etc., etc., etc....

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

Els senyors Esteves

Ara sí que em conveço que n'hi ha de senyors Esteves.

La veritat, jo quan llegia algun article parlant d'aquesta gentussa de tants mils i milions, creia que eren un xic humanitaris.

En els pocs anys i amb la poca experiència que tinc, em vaig convèncer ço que és la vida.

Quina lluita tan aferrissada tenim que entaular per acabar amb els senyors Esteves hipòcrites, que no hi ha altre adjectiu més encertat per qualificar aquesta pessima gent que amb la capa de Déu i de l'Església exploten com a negres el proletariat.

Desgraciats! es creuen que solament tenen dret ells a viure com persones, com si nosaltres fossim animals o no tinguéssim dret a la vida. Aquestes doctrines no les predicava Jesucrist. Jesucrist era un bon ideològic, i era noble, humanitari i predicava la realitat.

Jo crec que si avui tornés fóra el més amic nostre, i el que ens daria la mà per ajudar-nos al desenrotllament de la nostra obra magna; no cal que hi poseu cap dubte, foren ells que el farien matar, perquè el veurien massa legal i bo i aniria a favor del proletariat; aniria contra l'Estevisme, més ben dit, contra el cranc i l'opressor.

Després de cometre el crim, anant a l'església a agenollar-se davant dels sants, es creuen que ja ho tenen tot perdonat; però la tenen ja massa negra la consciència. Adhuc es confessin i combreguin cada dia, han de tenir mala mort.

Mai m'havia trobat sense treball, de l'edat de nou anys fins la data, que en tinc divuit. Per primera vegada he anat a raure a les urpes del cranc. Quin senyor Esteve! i quin cranc! Com s'agafa per a explotar la gent! Crec jo que si es fes col·lecció d'aquests distingits personatges, aquest no hi tindria que mancar per ésser completa.

Havent-me sentit socialista i demòcrata des de que vaig néixer, desitjo que s'assabenteu vosaltres, germans de pàtria i d'ideologia, del que passa pel comerç de Barcelona.

En una casa de la noble i bella capital de Catalunya hi ha uns germans nostres que els fan treure el fel per la boca, i, pobres infeliços, no guanyen tan sols pel calçat. Allí hi trobareu el burgès carregat de moneda que no sap el que té.

En què els ha fet aquests sis o set milions de pessetes que té? Quina intel·ligència deu de tenir per guanyar això en tan poc temps! Cap, no sap escriure; si no fa molt que era un miserable porter. Ja no cal dir res més.

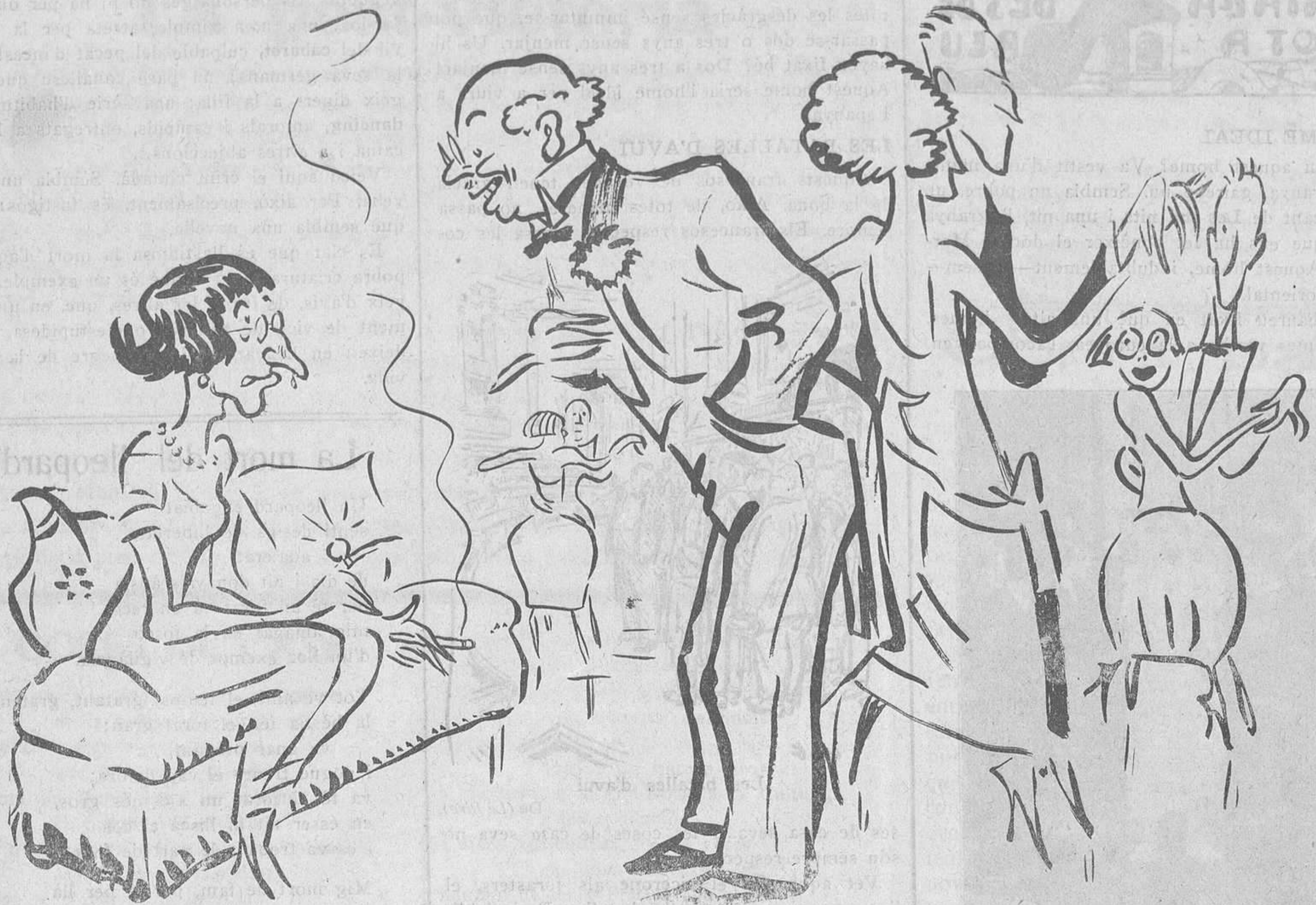
Té un treballador que li ha demanat una pesseta d'augment i no li ha cedit, pobret. Si un home de 22 anys no té dret a guanyar més que set duros setmanals, ja es pot fer matar, que a l'altre barri hi estarà millor.

Prou li haguera pogut donar aquest petit augment, però és que si dongués el que es mereixen, aviat no podria comprar els llibres clericals de segona mà i no podria fruir les seves diverticions i no podria tirar-se el luxe de llegir al brancal de la porta *La Vanguardia* i no podria omplir els seus saquets de moneda per entaforar-los per les parets.

Pobre home, es creia també explotar-me com un negre. S'ha equivocat. A mi m'agrada treballar, perquè el treball és l'honor de la persona, però no ésser un esclau del senyor Esteve. Ja unes paraules, que era molt jove quan les vaig sentir, en una conferència, deien: "L'home no viu per a treballar, sinó que treballa per a viure". Aquesta frase és immortal per mi, com també el conferenciant. La conferència fou donada per l'ex diputat nacionalista, Francesc Macià, a Lleida.

JOSEP BORRÁS

FESTES MAJORS

—Vostè balla, prenda?
—No, senyor; jo ja la ballo tot l'any

REPICS

El P. U. P. compta amb un senyor més.
L'Alfons Mauri, ex tinent d'alcalde.
Sí, senyors; i que és de talla.
Va pertànyer l'any 1918 a Mataderos.

Tornarà de seguida a l'escorxador; n'estem segurs.

El gran Marimón és un tío posant multes. Vegin una de les últimes. Un automòbil porta el número darrera una mica tapat per la roda de recanvi; el propietari posa també número a

la roda (la mateixa xifra, eh!), perquè es vegi que no vol burlar la llei.

Multa por llevar dos números.

No en parlem?

La setmana passada es digué els nens i nenes de les colònies escolars de Madrid que estan

a Barcelona, al Tibidabo. Resum de l'excursió: visita a la Mentora Alzina, on un senyor els féu un llarg discurs sobre pirita; mitja hora de res a la Capella del Tibidabo; visita a l'Observatori Fabra, on en Comas i Solà, el gran Comas i Solà, els féu un altre llarg discurs d'astronomia. I que es varen divertir!

Hem saludat al senyor Nebot. D'un temps ençà, el cap se li ha allargat encara més. I és que la genialitat que porta dins ja no li cap al cap, i se li escapa.

En èpoques com aquesta, una època tan morta i ensopida, qualsevol cosa que passi ens és un divertiment. Fins ara, el tema del dia era el lleopard escapat a París. Ara és el crim del Pasatge d'Escudellers el que atreu l'atenció de tothom. Què és aquest crim tan misteriós? Qui ha mort a la noia? Per què? Com? Sembla que pel mig hi han persones importants. Ah, si és així, ens expliquem el misteri!

S'ha celebrat l'homenatge al socialista Manuel Serra i Moret. Tant el sopar de dissabte, al Tibidabo, com el vermut popular de diumenge, al Cafè de les Rambles, foren uns actes bons de debò. Quedà demostrat la germanor i l'espiritualitat dels socialistes catalans i com és estimat Serra i Moret.

Heu vist el projecte de la nova casa de telèfons, de la Plaça de Catalunya? Només li faltava aquella casa, a la pobra Plaça del senyor Nebot! Res, la Plaça, tan bonica, serà una pael·la i la casa de telèfons el mànec. El senyor Nebot n'està molt satisfet d'aquesta casa.

Tota la correspondència que no sigui administrativa deu dirigir-se al Director de LA CAMPANA DE GRACIA. De no venir amb aquesta forma les cartes no seran contestades.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, número 8 del Oim. número 8

LO NOY DE LA MARE.

d' un conegut a qui li han posat quatre dotzenes de sangoneres, y per pocs que siguin en la reunió no pot faltarhi un que surti dient, mes satisfet que si hagués tret una unsa dels empedrats:
—A mi l' any passat me 'n varen posar set dotzenes y ademés quatre manxulas.
Y sonrient, anadetx:
—[Això sí, vaig arribar a las portas de la mort!
[Quina llàstima que no siguià possible parlar d' haber passat aquestes portas! [Encara vny véurer que al primer dia algú dirà que las ha passadas! Perque aquesta vanitat, si bé es ignocenta, no per això deixa de tenir afany en fer exagerar las cosas.

III.

Varios estudiants se troban reunits en un café.
No parlan de malalties materials, pero parlan de malalties morals. La qüestió es sobre qui s' ha presentat a exàmens mes mal preparat.
—Jo vos asseguro, comensa un, que d' aquesta assignatura may n' he sapigut un borrall.
—Tu, d' aquesta no mes? continúa un altre picat en la seva vanitat. Jo de cap n' he arribat a saber una jota. May vaig a cap classe... Calculeu: ja porto sis reprobats a las costelles.
—Pitxor jo, anyadeix un tercer, que ja he arribat a pèrdre el compte de las carbasas que he rebut.
—Y jo? replica un altre joyós de véurers mes gran que tots los seus companys. A mi no han pugut donarme gayres carbasas perque quasi tots los anys, avans de mij curs, m' han tingut que borrar de la llista, per campanas.
Y si mes se pogués dir, no n' hi faltaria un altre que tindria vanitat en dirne mes.

IV.

Entre alguns jóvens se parla d' un que s' troba mes tronat que una caixa de bombo y que fa mes d' un any que apenas pot menjar calent.
—Encara no ha arribat com jo fa quatre anys, diu un, que havia de demanar per favor als companys que 'm deixessin anar a dormir a casa seva.
—Y que tens que véurer tu ab mi? replica un altre. Jo si que no sols no tenia que menjar, ni ahontó dormir, sino que, com estava endentat ab tothom, tothom me fugia 'l bullo apenas me veyia girar la cantonada del cap del carrer. Fins vaig arribar a passejarme per aquest Barcelona ab mes sets a la roba que no hi ha en cap aritmètica y mes ple de solfas que un arxiu de musica. [Si s' poguessin contar las oïts d' ivern que pelantme de fret, sensa una mala capa ab que abrigarme, he passejat d' un barril al altre!
Y després de dit això, conta unas quantas anècdotes propias, ab que dona a compèndre

lo apurat que estava en molts ocasions; y mirant com a pigmeos als que l' escolltan, inflantse de vanitat, esclama:
—[Ningú pot explicar lo que jo, en aquest punt!
[Eh, que es una vanitat ben arreplegada? Ja ho he dit: apenas se trobaria un home que no estés possehit per aquella vanitat.
Pois cada lector la ma al pit y veurán com cap se trobará prou innocet per tirar la primera pedra.

L' AVI.

IDILI.

MON GOITI.

Una fonteta amagada
En la montanya vehina
Que sols coneguda ne es
De molt pocs que la visitan;
Una aygua que de ella raja
Mes fresca que cap mentida,
Que al caurer, fent dols remor,
A fer lo màndrer invita.
Platijat regueronó
Que de ella naix y ella anima
Baixant al fondo del vall
Entre dos borsas floridas,
Murmurant mes que cap vella,
Baix la soubra de una aïsina
Que de cent anys arrugada
Porta la fisonomia,
Y dels pàmols de una parra,
Que en loch de ser parricida
Dóna fruit tant agralable,
Que al cor ne ompla d' alegría;
Per alfombra la verda erba
De flors de color molt viva
Esmaltada, y tant crescuda,
Tant suau al tacto, tant llisa,
Que per ferhi las mitjdiadas
Es una cosa divina;
Panorama deliciós
Lluny se ofereix a la vista,
Pues encara que amagat
Es lo loch, de ell se divisa
La populosa ciutat,
La cultivada campinya,
Lo riu, la mar y lo fum
De molts rajolerias.
En aqueix loch, solitari
Sens faltar la companyia,
Se tornan las llargas horas
Curtas, que sembla mentida,
Ab la cara encantadora
De la mes hermosa nina,
Dos ulls que sols al mirar
O bé matan o bé ensisan,
Dugas mans tant petitetas
Que semblan dugas forquillas,
Y son amor sobre tot
Que es lo que me dona vida...
Sa boca que per mi riu,
Son cor que per mi suspiral...
Los cuidados a la esquena,

Pensant sols ab alegrias;
Prop la dòna y lluny dels homens...
Qui té això que mes desitja?
L'ONCLE.

Hem vist una bocina de mando que 'l batalló de cassadors de Talavera, núm. 5, ha encarregat al argenter Carreras, per regalar al brau D. Casto Mendez Nuñez. L' obra es de plata, or y esmalt y molt ben treballada. Es una alhaja digna del que va manar la solemne felpa als del Callao. Obsequiat, obsequiants y constructor deuben estar de enhorabona, tant com Chile y 'l Peru de enhoramala.

Empresa del Prado Catalan: ¿no li fóra fàcil dir al Sr. Rossi que repetis 'Un vizio di educazione? Ho diem, no sols perque 'ns va agradar molt a nosaltres, sino també perque molts dels que lo van véurer, quedaren ab desij de tornarhi.

La zarzuela catalana en un acte *Marta*, lletra de Vidal y música de Manent, va ser molt aplaudida del públich dels *Campos Eliseos*, y ho hauria sigut mes si tots los artistes la haguessin desempenyada com la senyoreta Reguer y 's senyors Carbonell y Fàbregas. Va semblarnos que algun dels actors creya rebai-xarse cantant y declamant en català. Si acés, això va ser una ofensa a la terra ahont va naixer y a la obra que, siguià dit en honor de la veritat, es millorreta que molts d' altres castellanas que aplaudim tot sovint; com, que per nostra part felicitem tant al músich com al poeta.

Durant las representacions en lo Prado Catalan, uns quants grills ab lo seu rich, rich, ric, estant continuamente enriquintos de amohino. Senyors grills: si son richs, sopian dos cops, pero no s' ho vaigian bescantant d' aquest modo, perque ara corren uns alets que si arriban a olorar las sevas riquesas, prou haurán de cridar: *pobre, pobre, pobre*.

A las dotze de la nit, hem reparat, que pas-san a disminuir lo gas dels fanals públics. No s' cregian per això que avans de las dotze s' hi veu mes, no.
L' empresa es una tonta: ¿per qué quan fa encèndrer los fanals, no 's fa encèndrer com quedan després de las dotze? Aixins en lo seu sistema de economias, hi entrarian alguns empleyats y 'l públich no hi notaria cap diferencia ab la claror, perque lo que no 'n dona, no es possible que 'n donguina menos.

Diu lo Diari de 'n Brussel que seria convenient que a las funcions de 'n Rossi no s'

